

הסיירת בירושלים

משהחלו ימי הכוננות ציפו אנשי הסיירת של מיכה לצו הקריאה. בסוף מאי, כאשר נפגשו בבסיס, סיפרו זה לזה על ימי הציפיה, בהם נלטשו אליהם מבטים תוהים של שכנים ואנשים ברחוב: "מה עושה צעיר בבית בימים אלה?" גם אחדים מלוחמי הסירת תהו: המלחמה בלתי נמנעת, ומדוע אנחנו עדיין בבית?

צוי הקריאה המיוחדים מצאו את אנשי הסיירת מוכנים: מיכה, מפקד הסיירת, מכפר ביאליק שליד קרית ביאליק; שמשון המומחה לחרקים; סמל הרכב נמרוד; שי מעין חרוד; רמי; מאיר הרציון, שהוריש את הסיירת למיכה, ורבים אחרים. מיד לאחר שהתכנסו בבסיס, נעשתה החבורה, המורכבת מאנשים שונים כל כך באופיים ובעיסוקם, לאותה סיירת מגובשת שהוציאה לעצמה מוניטין בצנחנים. תוך זמן קצר הצטיידו האנשים בכל הדרוש. חלק מהציוד נופק לפי הוראות האפסנאות, חלק אחר גויס במבצעי רכש פרטיים, ביוזמת החיילים שידעו מה עשויה הסיירת להצטרך בימי קרב.

אז, משבא הסיפוק הראשון של הגיוס, התגנב ללב הספק בדבר חלוקת המשימות. מלחמת ששת הימים כבר היתה בעיצומה ועדיין לא קיבל מיכה כל תפקיד מוגדר. מן ההרים צמחה הישועה למיכה. ירדן הפתיעה את ישראל בתוקף בו נחלצה לעזר בעלת בריתה, מצרים. הפגזים שנורו על תל־אביב והמטוסים שהוזנקו למרחב האווירי של ישראל הבשילו את ההחלטה לחסל את המערך הירדני שמסביב לירושלים. ההחלטה הזו הובילה את מיכה ואנשיו לקרב שנודע אחרי־כן בשם הקרב על הגשר. כבר בדרך לקרב זה התחילה הסיירת לפעול. משנכבש בית־הספר לשוטרים, עברה הסיירת ליד מוצב ירדני שנכבש בלילה, כדי להתחבר לגדודו של יוסי ולסייע לו. בדרך עוד הספיק כדור לפגוע בחובש הגיינג'י, אשר כמו ארבעה סיירים אחרים קיבל טיפול במקום ועמד על כך שיישאר עם הכוח ולא יפונה. גם אוטובוס של יחידת מרגמות שנכנס לאש עזה חילצו אנשי הסיירת, אשר למעשה עסקו בעזרה לכל מי שהוצרך לה.

בגבעת התחמושת פגשו את ניר, אשר סיפר על כיבוש המקום והודה באדיבות על העזרה שהציע לו מיכה, משום שמשימתו הושלמה.

לאחר שנפתחה הדרך בין מערב ירושלים למזרחה, הטיל מוטה על מיכה תפקיד

מוגדר: "הוחלט לעלות הלילה על אִטור ועל הר־הזיתים" אמר מוטה. "סדר התנועה יהיה: טנקים ואחריהם הסיירת — אם לא ייתקלה הטנקים בהתנגדות קשה מדי".

לפנות ערב יצא הכוח לדרכו בגיפים ובקומנדקרים. הדרך, שהיתה אמורה להימשך כשעה, נמשכה כמעט שתיים-עשרה שעות. על הגשר שליד שער האריות נתקל הכוח באש. כל סנטימטר כוסה בקליעים שנורו מכל כלי הנשק שהיו בידי הירדנים באותה גיזרה. פגזי מרגמות הם שהאירו את הטנקים ואת הגיפים שנעו בראש. הטנק הראשון עלה בלהבות מיד לאחר שהצליחו אנשי צוותו להחלץ ממנו. הגיפים הראשונים מהכח של ישי נפגעו גם הם. אנשי המחלקה של ימו, שהיו מאחור, השיבו באותו זמן אש חזקה כדי לאפשר לגיפים לשוב. בנו, נהגו של ישי, החל לתמרן את הגיפ לנסיגה, ואז נפגעו שני היושבים מאחוריו — יורם וראובן (שאחרי כן מת מפצעיו). הרדיאטור היה מנוקב מקליעים והנוסעים בגיפ נאלצו לעצור מידי פעם ולהוסיף לו מים. הגיפ של ישי היה היחיד שהצליח להחלץ מהגשר. שני האחרים נשארו עליו ומשכו עליהם את האש הירדנית. לאחר זמן קצר נראה הגיפ השני בלהבות. הוא נפגע במיכל הדלק ואנשיו נפגעו — יואל, גבאי ואריה שנהרג. אורי יצא שלם. על־אף המצב בו היו נתונים לא פסקו אנשי הסיירת להמטיר אש בנסיון לשתק את הכוח הירדני, שהיה במצב של עדיפות ניכרת מבחינה טופוגרפית, מבחינת מספר האנשים ומבחינת כוח האש.

אחד מאנשי הגיפים שנפגעו על הגשר היה אורי לויתן, שנפצע כבר בתחילת הקרב. כדור קטע אצבע ברגלו, כדורים אחרים חדרו לרגלו, ואחד פילח את מותניו. כאביו לא הפריעו לו להעריך את המצב ולאתר את מקורות הירי של האויב. הוא זחל לעבר מכסה המנוע של הגיפ, ומשם הפנה את המקלע לאחור, לעבר החיילים הירדנים שעל החומה. כדור בכתפו ורסיס הפסיקו את לחימתו והכריחו אותו לנסות להחלץ. הוא זחל לעבר מעקה הגשר ונחת על קרקע הוואדי מגובה שבעה מטרים. אף שבקפיצה שוב נחבל, הגיע בעצמו לנקודת איסוף הפצועים, שם קיבל טיפול ראשון.

למיכה היה ברור כי במצב הנתון אין טעם להחזיק בגשר, אך שום נסיגה לא תתכן בטרם יפנו כל הנפגעים. "חסרו ששה אנשים" אמר מיכה "והיה עלינו למצוא אותם".

אש הירדנים לא פסקה כל אותה עת. אנשיו של ימו לא פסקו מנסיונותיהם העקשניים לחפות על חבריהם שעל הגשר, ובכל זאת אי אפשר היה לעבור את הגשר. טנק שבער במקום האיר את כל מי שניסה להתקרב. דובי ניסה להתקדם אל הגייפים בחיפוי טנקים. אחד מהם נפגע ועלה באש. האחר נפגע בצריחו וחזר. יעקב עילם, סגנו של דובי, הצליח לרוץ אל הגשר ולחלץ משם פצוע, אותו נשא על כתפיו. משניסה שנית, נהרג יעקב עילם.

מיכה לקח אתו את מחלקתו של חיים וניסה להגיע אל הגשר דרך הוואדי. שם פגשו את קוני, שניסה גם הוא להגיע לגשר. במחלצים היה גם ישראל. הוא הגיע אל הגייפ הבוער וניסה לכבות בידיו את האש שאחזה בחברו גולן. אך כדור פגע בראשו של גולן כשהוא בזרועותיו של ישראל. האש העזה הכריחה את ישראל לסגת אל מעקה הגשר. הוא נתלה על המעקה, אך ידיו החרוכות לא יכלו לשאת את משקל גופו והוא נפל לקרקעית הוואדי. משם צלע לנקודת האיסוף.

מיכה ומאיר זחלו בערוץ שליד הגשר כשהם קוראים בשמות הנעדרים. אך שמעו רק את יריות הירדנים. מבעד למעקה הגשר הצליח מיכה לזהות שלושה מארבעת הנעדרים, מתים.

חמישה נהרגו וארבעה עשר נפצעו בקרב על הגשר.

השעה היתה שתיים אחר חצות, והסיירת שקעה בתרדמה של אפיסת כוחות. לעבר א־טור הוחשה בינתיים תגבורת טנקים ירדניים. והסיירת לא היתה כוח־מחץ הולם לשריון הירדני. כך אופשרה להם מנוחה, אשר כל כך היו ראויים לה. האש מן העיר העתיקה שככה. בחסות החשיכה פינו הירדנים את העיר. לאחר הקרבות שנמשכו כל היום וקרבת החילוץ של הסיירת שנמשך שש שעות רצופות כנראה הסיקו הירדנים כי אלה נסיונות פריצה לעיר העתיקה דרך שער האריות. רצף זה של לוחמה היה למעלה מיכולתם, ונטשו את עמדותיהם.

מנוחתם של אנשי הסיירת לא ארכה. בארבע ושלושים לפנות בוקר החלה תזוזה. הטנקים בראש ואחריהם הגייפים נעו לעבר א־טור. כאשר הגיעו למלון הילטון, נודע להם כי העיר העתיקה בידינו.

אז עדין לא ידעו כי לחימתם הקשה, העקשנית והנועזת היא שפינתה את הדרך לכיבוש העיר העתיקה, אשר מגיניה נשברו מדבקות אנשי הסיירת במטרה. בכך לא תמה מלחמתם של אנשי הסיירת. הסיירת השתתפה גם בכיבוש דרום הגולן.